

BMC – márciusi nyitás

„Szeretném, ha mindenki, aki ide eljön, érezné, hogy ez a ház egy zenésznek az álma volt, nem egy milliárdos beruházóé...”

Magyarországon, egyedülálló módon, magánérős beruházásként hangversenyterem épül Budapest belvárosában, melynek megálmodója egy harsonaművész, Gőz László. A márciusi nyitásig még sok a munka, de az alap gondolat, az intézmény ars poetica-ja, a Budapest Music Center 1996-os megalapítása óta készen van: a legfontosabb a zenész.

■ Milyen állomásokon keresztül jut el egy barsonás odáig, hogy önerőből hangversenytermet építsen?

– Muzsikusként nagyon sok szép munkában vettem részt. Tagja voltam a 180-as csoportnak, saját jazz zenekarom volt, rengeteg stúdiófelvétel készítésében működtem közre, kifejezetten sokszínű szakmai munkám és életem volt. Egy adott ponton ennek ellenére hiányérzetem támadt. 1989 után megszűntek azok a hivatalok, amelyek úgy nagyjából terelgették a zenésztársadalom életét. Azt láttam, hogy nehezen tudunk egyről kettőre jutni. Nem volt információ a zenészekről, úgy éreztem bezáródtunk az ország határain belülre. Megszűnt az Interkoncert, a hivatalos szervező irodák is, amelyekkel én rengeteget dolgoztam. A zenei információs központ gondolata fokról-fokra érlelődött bennem, és megalapítottam a Budapest Music Centert, 4 fős csapattal. Az alapoktól kezdtem, addig számítógépet

sem láttam még soha, de egy-két év alatt kiműveltem magam, megnéztem, hogy hogyan működnek ezek az internetes adatbázisok és információs központok a világban, kialakult egy képem arról, hogy mit kellene nekünk létrehozni. Ettől kezdve nagyon begyorsult az életem. Akkoriban a Magyar Zenei Tanács Zenei Információs Központja volt az egyetlen ilyen témával foglalkozó szervezet. Egy darabig együttműködtünk, majd a BMC átvette ezt a feladatot. A központban egy hagyatéki könyvtár is működött, ahová – hála az akkori munkatársak gyűjtésének – a kortárs zeneszerzők kottái kerültek, így ez kiváló adatbázist nyújtott a zenei információs központnak. Az akkor még ismeretlen internet világ miatt inkább kézi vezérlésű volt a Zenei Tanács információs központja, de volt egy kialakult kapcsolatrendszer, ami Vida Eszter vezetésével működött. Ebben a munkában mindenki segített engem. Ha a Zenei Tanácsnak nem lett volna ilyen a hozzáállása, akkor a BMC-nek előről kellett volna mindent kezdenie. Eleinte féltették a könyvtárat, teljesen jogosan, mert nem ismertek, de végül, miután 3 év alatt elektronikus adatbázist építettünk a könyvtári adatokból, azaz feldolgoztuk a gyűjteményt és interneten hozzáférhetővé tettük az adatait, már mindenki megnyugodott, hogy jó helyen lesz. Aztán idővel beletanultunk, ami persze még most sem jelenti azt, hogy mindent megteszünk, hogy ez jó legyen.

■ Ettől a ponttól kezdve már szükség volt egy anyagi bázisra?

– Abban a pillanatban, hogy elkezdtek a Budapest Music Center munkáját, már ki kellett fizetni az iroda és a könyvtár bérleti díját, a munkatársakat, stb. Ez a költség egyébként mára jelentősen megnövekedett, mivel már tizenhatan dolgozunk a BMC-ben.

A könyvtár és a zenei információs központ működésére évente átlagosan tízmillió forint támogatást szoktunk kapni, bár két éve ebben sem részesültünk. Ez támogatásként soknak tűnik, de az információs központ és a könyvtár teljes működési költsége 27 millió forint. Az információs központ és a

könyvtár mellett lassan felnőtt a BMC Records lemezkiadó is. Ezek nélkül a hátterek nélkül nem lehetett volna olyan óriásit álmodni, mint ahogy mi tettük. Engem mindig a tartalom érdekelt. Ahogy közeledik az új épület megnyitása, egyre jobban kiderül, ha nem a tartalom irányította volna ezt az egész munkát, akkor én csak egy rendezvénytermet tudtam volna létrehozni a többi mellett. Ebben az egész rendszerben a sok millió adat olyan hatalmas tudásanyag, amelynek méltó helye lesz az új házban, ami megpróbálja ezt a szellemi egységet száz százalékban a magyar zene szolgálatába állítani.

■ Milyen minták alapján alakította ki elképzeléseit?

– 39 országban van Zenei Információs központ, akmelyek az IAMIC nevű szervezetbe tömörültek (<http://www.iamic.net/>). Minden országban ugyanaz az alapelv, információt ad az ország-nemzet zenei életéről, művek, szerzők, előadók stb. Van, ahol minden műfajt feldolgoznak, van ahol csak klasszikus zenét. Mi ebben a hálózatban egy vagyunk a 39 közül, de a mienk az egyetlen privát cég, ugyanis más hol ezeket a központokat komoly dotációval a mindenkori kormányok tartják fent. Azt meg büszkén mondhatom, hogy a legjobb műadatbázisunk nekünk van, mi terveztük, fejlesztettük, és azóta is folyamatosan dolgozunk rajta. Keresőjének segítségével percek alatt meg lehet keresni egy művet. Régen ez úgy volt, hogy beültünk a könyvtárba és napokig tartó munkával, végiglapoztuk a kortárs szerzők kottáit. Ezen a keresőn beírjuk, hogy olyan művet keresünk, aminek az időtartama ennyi és ennyi, az összeállítás ilyen és ilyen, a műfaja ez vagy az. Kereshet hangszerre vagy hangszercsoportra, szövegíróra, szerzőkre, azaz minden adatra, ami egy darabhoz tartozik. Ezzel azt értük el, hogy közelebb vittük az előadókat a kortárs magyar zenéhez, hiszen percek alatt kiválaszthatják a számukra megfelelő műveket, aztán már csak a kottát kell megnézni, hogy tetszik-e. Örömmel tölt el, hogy havi 20–25 000 látogatója van a honlapnak. A zenész adatbázis építése jóval nehezebb, ugyanis mi dolgozunk be az anyagokat,

Eötvös Péter és Mezei Marika látogatása a báznál áprilisban

nem önkiszolgáló a honlap. Erre az egységesség és kétnyelvűség miatt volt szükség. Persze nagy segítséget kapunk maguktól a zenészektől, mert végül is ők szolgáltatják az adatokat. Vagy mi keressük meg Őket, vagy Ők írnak nekünk, elküldik az anyagot, mi megszerkesztjük, lefordítjuk és közzé tesszük. Nincs megkülönböztetés az adatbázisban, mi nem kritikai elven működünk. Minden ingyenes, a költségeket mi álljuk.

A másik meghatározó példa, a Pierre Boulez alapította IRCAM volt, ami egy igazi európai zenei műhely, számos magyar zenészerző is kapott lehetőséget, hogy ott dolgozhasson. Eötvös Péter 12 évig volt az IRCAM zenekarának művészeti vezetője és karmestere. 16 évvel ezelőtt a zenei információs központ alapgondolata is az volt, hogy európai zenei központot akartunk létrehozni. Ehhez az szükséges, hogy mindig nemzetközi szinten adjuk oda-vissza az információkat. Nem menedzserek akarunk lenni, hanem egy nyitott, mindenki számára elérhető zenei központot szeretnénk üzemeltetni, ami egy kicsit más, mint a többi. Ehhez sok olyan magyar muzsikusként is kell, aki a magyar zene híret viszi a világba, köztük Eötvös Péter, vagy Kurtág György, vagy az a számos előadó, aki külföldön vagy itthon dolgozik.

■ Az információs központ megalapításával egy időben indult el a BMC mint rendezvényszervező cég?

– A rendezvényszervezés két részből áll. Az egyik rész a pénzkereset, arról nincs mit beszélni. Az egy munka, mint amikor fogok egy ást, kiásom a gödröt, és megkapom a pénzt. Ez egy érdekes, sokszor kompromisszumokkal teli szakma ennek ellenére, én nagyon szeretem, és nem utolsó sorban adott egy komoly anyagi biztonságot, pénzügyi háttérrel. A másik rész, a hangversenyrendezés, ami hozzánk már közelebb áll és kapcsolódik az alaptevékenységünkhöz. Ilyen a tíz éves jazz fesztiválunk, a születés-

napi és kortárszenei koncertek, sorozatok. Egyébként már 1984-ben a 180-as csoportban szerveztem koncerteket, mert nagyon izgatott ennek a logisztikája, de az zenekari közös munka volt, osztottuk a feladatokat. Kis rendezvényekkel, sajtótájékoztatókkal kezdődött, és innen jutottunk el a Nemzeti Vágtához, vagy a Kapcsolat koncertekhez, amiknek eseményenként akár többszázeres látogatója volt. Azért ezeket szoktam említeni, mert ez a két legnagyobb budapesti rendezvény a Sziget után, de a szívem csücskei mégis az olyan koncertek, mint a Kurtág 80, vagy 85, vagy a zenei kurzusok.

■ Ez indította be a lemezkiadást?

– Nem, az egy időben indult az információs központtal. Mikor az első adatokat gyűjtögettük a szerzőktől, kiderült, hogy sok kortárs szerzőnek nincs, vagy alig van lemeze. Magyar kortárszenei felvételeket főleg a rádió készített, lemezeket meg a Hungaroton adott ki, de művekből mindig több van, mint ami kiadásra kerül. Ez indította el a folyamatot, persze a lemezkiadás megint egy új út volt számunkra. A lemezkiadás még valahogy ment, de 28 országba kiépíteni egy terjesztői hálózatot, promóciós feladatokat ellátni nagyon komoly feladat. Megtanulni az országokra vonatkozó számviteli szabályokat, utazgatni a kiállítókra, tárgyalni, hogy vegyék meg az „árut”, ez sokszor nagyon fárasztó és kiábrándító volt. Van olyan kortárs lemezünk ami 10 éve jelent meg és összesen 40 darabot adtunk el belőle! A lemezkiadásnak volt egy olyan része is, ami ugyanúgy, mint a rendezvényszervezés, pénzt termelt. Akkoriban főleg filmzenei CD-k kiadásának és nagypéldányszámú eladásának köszönhetjük, hogy elindíthattuk azt a sorozatot, ami ma már több mint 200 különböző kiadványból áll, klasszikus-, kortárs- és jazz műfajokban. Ezek vitték a pénzt, a többi, a filmzene és könnyűzene, és a rendezvények meg hoz-

ták. Dicsőséget mind hozott, nem bántam meg soha, több mint 1 millió lemezt adtam el 16 év alatt. Mindig ez a keresztfinanszírozás volt az elvem, persze sokszor pengeélen kellett táncolni, hogy egyenlegben legyenek a dolgok.

■ A személyes kapcsolatok is hozták az újabb ötleteket?

– Nagyon sok döntés nem volt tudatos, az egyik lépés hozta a másikat. Nem határoztam el húsz éve, hogy fölfedezek egy nem létező részecskét az atomokon belül, hanem haladni akartam előre, és menetközben megtaláltak feladatok, amelyek vagy érdekeltek voltak számomra, vagy jöttek velem tovább. Voltak persze építő ötletek barátoktól, ismerősöktől és munkatársaktól, de inkább a tudatos építkezés volt a jellemző. Ennek eredményeként jött létre ez a ház is. Az elmúlt 16 évben felépített álmvilág ilyen bizonytalan alapokon borzasztó sérülékeny, mert csak addig van, amíg én vagyok. Belátam, hogy ez így nem mehet tovább, mert ha velem valami történik, akkor ennek a dolognak úgy, ahogy van, vége szakad. Mi lesz a gyűjteménnyel, az információs központtal, a lemezekkel és elsősorban az engem körülvevő munkatársakkal és szakemberekkel? Ez hozta a ház gondolatát, amelyben valójában nem a ház, hanem a ház alkotta keretrendszer a fontos. Így kerül a helyére az összes eddigi tevékenységünk, és így teremt újabb lehetőségeket. A ház tartalmi bővülést is hoz, hiszen lesz az épületben koncertterem, próbaterem, kurzusközpont, vendégszobák, stúdiók stb.

■ Voltak zsákutcák is?

– Persze, voltak rossz, elkeseredett pillanatok és sok felesleges dolgot is csináltunk, de mindig fölálltunk, és újrakezdtük. Az épület tehát ennek a folyamatnak a vége, aminek a tartalma és a jövőképe semmiben nem különbözik a 16 évvel ezelőtt megálmodottaktól. Ez egy intézmény lesz, és így is hagyom az utókorra, különben az egésznek semmi értelme nem lenne. Ha ez nem maradhatna fenn ilyen formában, akkor az egész csak üres, becsomagolt szemfényvesztés volt, egy ember játéka, aki aztán elengedi az egészet. Ötven év múlva – amikor mi már nem leszünk – ugyanúgy kell majd az igazgatónak harcolnia, hogy kapjon támogatást, működési költséget, jó koncerteket kell csinálnia és hirdetni a magyar „zenét”. Annyival lesz könnyebb dolga, hogy nem lesz már az épületen hitel. Azt még nekem kell visszafizetnem, az az én dolgom, és én boldogan csinálom.

■ *Ha jól tudom, rendelkezett arról, hogy semmit nem lehet később megváltoztatni a házban.*

– Ez így igaz. Nem lehet megváltoztatni a tartalmát, nem lehet eladni, átépíteni. Ez persze nagy feladat lesz az örökösöknek is. Erre különben számos példa van a nagyvilágban is. Nagyon sok nagy egyetem érinthetetlen, mert az alapítók vagy tulajdonosok meghatározták a jövőjét is. De van ilyen kötöttségű koncertterem is, ilyen többek közt a Carnegie Hall, vagy a Metropolitan Opera is. Mind él és virágzik, ha háború volt, akkor némelyik bezárt, de aztán újra megnyílt. A mindenkori örökösöknek érdeke lesz, hogy a ház működjön. Mivel az épület magántulajdon, szabadon irányítható, de csak az örökül hagyott szabályok szerint.

■ *Hogyan került éppen erre az épületre a választás?*

– Először apránként egy bérház ingatlanjait, egy bezárt nyomdát és a bérház lakásait vásároltuk meg, odaálmodva a BMC-t, de végül is el kellett onnan jönnünk, mert sok probléma adódott a lakókkal, de mai szemmel mérve kicsi is lett volna. Mivel mindenképpen a kerületben szerettünk volna maradni, kértük az önkormányzatot, jelezzék, ha lesz egy eladó ingatlan, ami alkalmas egy zenei központ létrehozására. Végül erre a csodálatos sarokházra esett a választás a Mátyás utcában, amely 120 évvel ezelőtt egy déligyümölcs kereskedésként kezdte, később katonai laktanya és kórház volt, majd egy 21 lakásos társasházzá alakították. Az ingatlan a lehető legjobbhelyen van, és ez nagyon fontos dolog. A ház beruházási költsége 2,7 milliárd forint, aminek az ingatlanvétel csak jelentéktelen részét – mindössze hét százalékát – teszi ki. Ebben 2,2 milliárd forint magántőke van, (ez magában

foglalja az önrészt, a banki hitelt és a kamatokat) és 500 millió forint, állami támogatás. A tulajdonos az én cégem és ez azzal jár, hogy egy személyben nekem kell viselnem a felelősséget is. De 12 év múlva már könnyű lesz, mert akkor már nem terhel a havi 10 milliós hitel visszafizetése. Nem vagyok egy gyűjtögető típus, minden keresetem a BMC-ben van, ez érdekel a legjobban.

■ *Mikor kezdődött az építkezés és mikorra fejeződik be?*

– Az épületet lassan 8 éve, 2005-ben vettük, 2008-ban már építési engedélyünk volt. A 2008-ban kezdődő gazdasági válság miatt 2011-ig kellett várni arra, hogy hitelt kapjunk és 2012-ben elkezdhessük az építkezést. Közben volt idő arra, hogy kigondoljuk, hogy hogyan lehet ezt a házat úgy átépíteni, hogy megmaradjanak a főfalak, hiszen a legfontosabb értéke akusztikailag a 120 éve megrakott 60-70 cm vastag vegyes kövezetű fal. Ajándék volt a páratlan „tömegakusztika” csak meg kellett őrizni. Szép lassanként kialakult, hogy a statika, az építész, az akusztika milyen változtatásokat igényel, hogyan tudjuk megvalósítani, amit akarunk, és minden szándékunk kivitelezhető-e. Eredetileg ez év novemberében be akartuk fejezni az építkezést, de nem jutottunk hozzá egy ötszázmilliós támogatáshoz, amit még 2006-ban ítélték oda nekünk. Végül a kormány kiemelt jelentőségű kulturális beruházásnak nyilvánította, és kormányzati forrásból megkaptuk a hiányzó összeget, amit hatalmas gesztusként értékelünk. Nem kötődöm semmilyen politikai párthoz, de egyedi esetnek tartom a jelenlegi Miniszterelnök mondatait, hogy a magyar sporton kívül, számukra a magyar zene a legfontosabb. Ezzel a támogatással egyértelművé tették, hogy valóban értékelik az erőfeszítéseinket.

■ *A kerület mennyire volt segítőkész?*

– Sok segítséget kaptunk az előző polgármestertől, és a mostani vezetés is felismerte a kezdeményezésünk értékét. Végül is egy nagy léptékű kulturális magánberuházásról van szó, ami nem mindennapos ma az országban. Ez a kerület az elmúlt 20 év alatt Budapest új kulturális kerülete lett, itt épült a Müpa, a Nemzeti Színház, és remélhetőleg hamar megnyílik a CET is. Közel 30.000 egyetemista tanul tőlünk 10 perc távolságra.

■ *Mikor lesz a megnyitó?*

– Az előbb említett mentőöv az utolsó pillanatban jött, így eltoltuk márciusra a megnyitást, hogy felelősségteljesen költsük el a támogatást. Már folynak a tárgyalások a Tavasz Fesztivállal, zenekarokkal, koncertszervezőkkel, szólistákkal, szeretnénk szép lassan beilleszkedni a főváros kulturális életébe.

■ *A működésben lebet-e támogatókra számítani?*

– Ahogy az előbb említettem, a háznak a működési költségeken felül mintegy havi tízmillió forintot kell „megtermelnie” a hitelek visszafizetéséhez. Természetesen keresek támogatókat, de azt látom, hogy ez nem lesz könnyű feladat, ezért inkább azt kérem a cégektől, hogy adjanak munkát, vagy hozzájárulást a rendezvényeikhez. A BMC eddigi tevékenységét egyébként az üzleti szférából nem támogatta senki, a könyvtárat, az információs központot, a lemezkiadást az állami támogatásokon kívül a cégek nem találták vonzóknak. Csak egy-két lemez jelentett üdítő kivételt. Úgy érzem, a ház már más kategóriába esik a szponzorációs támogatásokat illetően. Arra nem számítok, hogy olyan helyzetet sikerül létre hoznunk, mint a tengerentúlon, de vannak ötletek, és már konkrétumok is körvonalazódnak. Nagyon számítok a mindenkori kormányzat és a főváros támogatására is, hiszen legalább olyan nagyságrendű kulturális teret hozunk létre, mint egy állami támogatású színház, vagy kulturális központ.

■ *A hangversenyterem kívül mi található még az épületben?*

– A ház 5 szintes. A pince szinten van próba-terem, hangszerraktár, a jazzklub alsó szintje, az étterem konyhája és a nagyterem szociális helyiségei. A földszinten a 350 fős koncertterem a hozzátartozó előtérrel és a sarok bejárattal, a művészöltözők és a jazz-klub galériája és a Mátyás utcai főbejárat. Az emeleten a nagyterem erkélye mellett a könyvtár,

Csak a főfalak maradtak

A koncertterem látványterve a különlegesen megmunkált akusztikus fallal

irodák, stúdiók és az Eötvös Intézet irodája. A következő szinten egy 65 fős előadóterem és 12 vendégszoba a kurzusok résztvevőinek és a nálunk játszó külföldi zenészeknek. A felső tetőtérben egy 100 fős rendezvényterem, ami egy 200 fős zöld tetőteraszra nyílik.

■ Milyen technika szolgálja ki a termet?

– A terem alapvetően kamaraterem, de a színpadon akár egy 50 fős zenekar is elfér, és a színpad bármeddig bővíthető, persze ez már a befogadóképesség rovására megy. A nagyterem akusztikailag és technikailag is alkalmas szimfonikus zenekari és persze bármilyen zenei produkció stúdiófelvételeinek elkészítésére. Minden olyan hang- és fénytechnika rendelkezésre áll majd, ami a nagy európai hangversenytermekben is elengedhetetlen. A házban összesen 6 stúdió feljátszó és két lejátszó-keverő helység van, ami képes szimultán is működni egymással és a nagyteremmel.

■ Milyen kapcsolatban áll a ház Eötvös Péterrel?

– Az Eötvös Intézet 21 éve fiatal zeneszerzők és karmesterek képzését támogatja. Az intézet eddig külföldön működött. Több mint egy évtizede dolgozunk Eötvös Péterrel, és mindig is ez volt az álmunk, hogy az intézete hozzánk és egyben hazaköltözhessen. Nekünk nagyon fontos Eötvös Péter jelenléte, mert rajta keresztül egyenesen a nagyvilágra nyithatunk. A vele való együttműködés itt nagyon erősnek ígérkezik, remélem, felkavarjuk egy kicsit a zenei életet, és újdonságokat fogunk tudni létrehozni. Számomra példamutató az ő és felesége által vezetett kurzusközpont működése, saját keresetükből tartják fent az intézetet és több száz diák, köztük komoly zeneszerzők és karmesterek köszönhetik nekik a karrierjüket.

■ A Művészetek Palotája, az Olasz Intézet, a nemsokára megnyíló Zeneakadémia és a Pesti Vigadó mellett milyen szerepe, kihasználtsága lehet a koncertteremnek?

– A MŰPA egy hatalmas, nagy befogadóképességű, nagyon jól felszerelt komplexum, amire minden nagyvárosnak szüksége van. Mi alapvetően kamarazenében gondolkozunk. A Zeneakadémia kisterme inkább kamaraoperák helyszíne lesz, ami eredetileg is volt és ugyancsak hiánypótló. A MŰPA kisterme inkább szcenikus produkciókra készült, az Olasz Intézet nem igazán kamaraterem, és ahogy tudom a Vigadónak sem a kamarazene lesz a fő profilja. Ez a 300-350 személyes terem nagyság nagyon hiányzik a főváros zenei életéből. Elképzelésünk szerint a ház új szintet jelent majd a hangversenyéletben, érdekes belsőépítésze, családias légköre akár új zenehallgató közönséget is képes lesz építeni.

■ A Rádió közelsége a stúdiófelvételeket illetően konkurenciát jelent, vagy az együttműködés lehetőségét csillantja fel?

– Mi mindenkivel az együttműködésre törekszünk, ráadásul a Rádióval nagyon jó a kapcsolatunk.

Szeretnénk, ha a rádió és a TV is közvetítené a koncertjeinket, ha a zenekar itt is dolgozhatna, felvételeket készítene.

■ Rendezvényekre ki lehet venni a terme- ket?

– Természetesen, hiszen nekünk 12 évig komoly bevételt kell termelnünk, mert valamiből ki kell fizetni a hitelt, ugyanis a bank nem támogatást, hanem beruházási hitelt adott. Terveink szerint a jazz klubban heti 3-4 jazz-koncert, a koncertteremben pedig heti két- három hangverseny lesz. Szeretnénk idecsábítani a kamaraproduk-

ciókat, amik nem találtak alkalmas helyet, vagy akár helyhiány miatt még meg sem születtek. Már több szimfonikus zenekarnak, kórusnak, együttesnek jeleztük, hogy szeretnénk, ha kisebb létszámú produkciójukat itt mutatnák be, a terem bérleti díja számukra is megfizethető lesz. A ház célja, hogy lehetőséget teremtsen, ahogy 1996-ban az információs központ lehetőséget teremtett ahhoz, hogy egy adott zenemű vagy zenész megtalálható legyen. Most visszaköltözünk a virtualitásból a zenei életbe.

Boldogan láttam, hogy azok a zenészek, akik eddig meglátogatták a házat, mintha saját otthonukban sétálgattak volna, saját magukat képzeltek el nálunk, ahogy majd a színpadon játszanak, leülnek beszélgetni, vagy a könyvtárban megnéznék egy kottát vagy meghallgatnak egy lemezt. Volt, aki megkönnyezte, volt, aki késő este eljött, hogy először ő játszhasson a félig kész falak között. Ez hihetetlen jó érzés, mivel éppen ezt szerettem volna elérni, ugyanis ez Róluk-Nekik szól. A közönséget persze nem lehet kizárni, és a számára legfontosabbakat biztosítani kell, hogy jó legyen a produkció, jól érezze magát, kényelmesek legyenek a székek, nagy legyen a büfé, ne kelljen sorba állni a mellékhelységek előtt, nyáron hűvös legyen, télen meg jó meleg. A zenész meg akkor játszik jól és akkor érzi magát jól, ha úgy érzi, mindene megvan, és itt őt nagyon tisztelik, szeretik. Szeretném, ha mindenki, aki idejön, érezné, hogy ez a ház egy zenésznek az álma volt, nem egy milliárdos beruházóé, és nem egy kulturális döntés miatt született. Itt a zenész a legfontosabb, amit akkor is éreznie kell, ha itt semmi dolga, csak beül meghallgatni egy koncertet vagy felmegy a könyvtárba, és megiszik egy teát. (Werner Judit)